

På egna ben

På senare tid har det talats mycket om att ensam är stark. Det är bra att vara ensam och ensam tycks vara bättre i alla avseenden, såsom att man får ta egna beslut, att man inte är beroende av någon annan och att det stärker självförtroendet. Alltså sägs det att vara ensam gör att man blir mer självständig och säker i sig själv.

Å andra sidan påstår andra att gemenskap är nyckeln till ett lyckligt och bra liv, inte att vara själv. De påstår att man blir glad, känner sig älskad och kan få hjälp och stöd av andra.

Så, vad tycker jag om det här? Är ensam att vara stark eller är det gemenskap som är det viktigaste för att man ska utvecklas? Kanske behövs båda...

Att ta egna beslut och få bestämma över sig själv är ett av åtskilliga steg mot att bli vuxen. Det är ett viktigt steg i många liv. En hel del längtar efter den här perioden, medan andra tycker att det är jobbigt med allt ansvar som också kommer med att vara självständig. Denna process, att lämna sin familj och det som känns tryggt och där man känner sig hemma, tror jag är en svår men väldigt lärorik utveckling. Till en början menar jag, att man känner sig ensam och vet inte riktigt hur man ska skapa sig sitt nya liv, att stå på egna ben. Det är något man lär sig, eftersom man är ensam och tvingas ta eget ansvar. Till detta tillkommer även många roliga saker, såsom att få bestämma vad man ska äta varje dag, välja hur man vill ha det i sin nya lägenhet osv., man får bestämma allt själv och har ingen mamma eller pappa som står och tjar på en.

Jag kan bara tänka mig hur min lägenhet skulle fyllas av massa kartonger, från thaistället, på soffbordet. Jag skulle ha kläder slängda överallt och alltid ha smutsiga kläder därför att jag aldrig skulle lägga ner min lediga tid på att gå till tvättstugan och tvätta. Jag har själv upplevt den här frihetskänslan när jag bott ensam hemma i ett antal dagar, kanske över en helg eller så, och ha fått ta alla beslut själv. De helgerna har varit helt fantastiska, men det är alltid lika skönt när mamma kommer hem igen och tar över allt ansvar. Med frihet kommer även mycket ansvar och det är ansvarspunkten många glömmer bort. Vissa menar att den här ensamhetsprocessen gör att man blir stark och växer som person.

Att vara ensam kan även hjälpa i andra sammanhang. Min erfarenhet är att när man är ensam får man tid att tänka själv och inte tänka så mycket på vad andra vill eller tycker. Det är bra att ta egna beslut och bolla med sina tankar i sitt eget huvud innan man börjar ta in massa intryck från andra. Då kan det vara lätt att man faller för grupptricket och inte tänker på vad man själv vill utan bara kör på det som kompiserna säger är rätt. Det är alltid bra att först resonera med sig själv innan man pratar med andra.

Det är också så att när man först tänker på vad man vill kommer man alltid att få som man själv vill. Då behöver man inte bli besviken över att man tog kompisens råd som man egentligen inte ville. Självsäkerhet hör också ihop med detta. Om man tror på sig själv

kommer man också kunna tro på sina egna beslut och inte vara så beroende av andras åsikter. Man kommer helt enkelt stå på egna ben.

Å andra sidan menar vissa att gemenskap är viktigare än att ensam är stark. Jag personligen är en väldigt social människa och klarar knappt av att vara ensam. The more the merrier. Jag känner mig så glad när jag är omringad av personer jag älskar och desto fler desto bättre. Man blir glad i hela kroppen och känner sig älskad. Alla behöver kärlek och närhet.

Vi är flockdjur, alla mer eller mindre, och det gör att vi är skapta för att leva i en grupp och inte alldeles ensamma. Människor mår bra av att få känna att man tillhör en grupp, speciellt när man är i tonåren. Av egen erfarenhet känner jag verkligen att det här med att man behöver tillhöra en grupp stämmer bra in på mig. Jag har ett kompisgäng där alla står varandra väldigt nära och jag har många jag kan ringa om jag vill hitta på något kul. Jag är lyckligt lottad att jag har de underbara kompisar som jag har. Alla kan vara sig själva och man får alltid stöd om man har det jobbigt på något sätt. Det finns helt enkelt alltid någon att prata med. Det, att ha någon att prata med, är otroligt skönt när jag har bråk med min mamma. Att bara kunna få prata av sig med någon som är i samma ålder och troligtvis känt av samma frustration som jag, är enormt viktigt och skönt för mig.

Jag skulle också påstå att det är väldigt lärorikt att tillhöra en gemenskap. Lika viktigt som det är att få tänka själv, är det minst lika viktigt att få höra och ta in andra intryck från andra människor. Annars skulle jag säga att man bara stänger in sig i sig själv. Man måste få uttrycka sina känslor, men också vara en god lyssnare och få in andars åsikter om saker och ting. Då får man ett vidare perspektiv och kan då förstå hur andra människor tänker och inte bara gå sin egen väg.

Kunskap är också en viktig del i gemenskapen. När man tar in intryck från andra personer har de också en kunskap i sina tankar och det de säger. Man får alltså kunskap av att lyssna och inte bara tänka själv. Kompisen kanske har tänkt på något som du aldrig skulle komma på själv, som är en jättebra idé. Då är det riktigt trist att missa den tanken bara för att man tror att man är mer självständig och att ens egna tankar alltid är mycket bättre än alla andras.

Vi människor har även ett stort behov av bekräftelse. Vi vill bli sedda för de människor vi är och inte bara vara den som heter "Claras kompis" som gömmer sig och är blyg för att den inte tycker att den passar in eller vågar säga något. Det finns vissa personer som behöver mer bekräftelse än andra. Det är oftast osäkra människor som måste ha bekräftelse hela tiden. Bekräftelse får man av sina nära och kära. Om man då inte har någon gemenskap som man tillhör kan det bli svårt att få den bekräftelsen man faktiskt behöver.

Så, vad är bäst, att vara ensam eller att tillhöra en gemenskap. Jag skulle helt klart säga att livet inte är det ena eller det andra utan att man behöver båda.

Om man t.ex. har något problem är det första jag skulle göra att tänka själv så jag vet vad jag tycker och får bolla och sortera mina egna tankar. Det andra jag skulle göra, efter att ha tänkt själv, skulle vara att fråga någon av mina kompisar och få någon utomståendes tankar om det som har hänt. Jag skulle även tycka att det var skönt att prata med en kompis bara för att prata av sig och få ut lite av det som bubblar inom mig, dock skulle jag i slutändan bestämma själv vad jag skulle göra. Det kan både vara det jag tänkte från början eller det min kompis sa eller kanske en blandning av vad vi båda tänkte. Jag bestämmer själv, men det behöver inte alltid vara det jag tänkte på först. Det är inte att vika sig och inte tro på sig själv enligt mig. Det är att stå på egna ben och bestämma för sig själv men ändå få intryck och kunskap av andra människor och utifrån det bestämma själv med all den kunskap man funnit.

Visst ska man stå på egna ben och bestämma över sig själv, men man behöver vänner och rådgivning på vägen från nära och kära för att ta sig dit.

Ensam är inte alltid stark, men det behöver inte betyda att man inte står på egna ben.